

gældende, at det er — en Instruktion for det kgl. Sundhedskollegium og ikke en Instruktion for Justitsministeriet. Og jeg synes, at selv om alt andet lades ude af Betragtning, skal der en meget stærk Fantasi til for at tro paa, at det almægtige danske Kancelli i det Aar 1813 vilde have foranlediget udfærdiget en Instruktion for Sundhedskollegiet, som i Virkeligheden skulde være en Instruktion for det kgl. danske Kancelli. Der skal en haard og kraftig Fantasi til for at tænke sig noget saadant.

Hvad det ærede Medlem sagde om, at det er rigtigt, at den anden Part høres, er noget, jeg saa fuldstændig kan slutte mig til. Det er nemlig i Kraft af denne Sætning, at jeg har udtalt mig i Dag, thi den anden Part har sandelig ikke siddet tavs; det behøver jeg ikke at tale nærmere om. Den anden Part, Sundhedskollegiet, har, uden at vente paa et muligt Svar fra min Side paa Klagen, offentliggjort sit Klagemaal i dette Ugeskrift eller Tidsskrift for Læger, hvad det nu hedder, der har det staaet affrykt allerede i en rum Tid. Der har altsaa den klagende Part udtalt sig overfor Offentligheden. Nu kommer, ifølge Regelen: „Den anden Part skal høres“, jeg i Dag og udtaler mig.

Ordføreren (Blem): Overfor det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) ønsker jeg at sige et Par Ord. Jeg vil hævde min Berettigelse til at drage dette Spørgsmaal om det kongelige Sundhedskollegium frem her, fordi det blev knyttet til et Ændringsforslag Nr. 70 om Tilsynet med Raamosegaard. Det har vel ogsaa Betydning for Finansudvalget at vide, om det, Justitsministeren har skrevet til Finansudvalget, er sandt eller ej. Jeg vil henvise til Rigsdagstidenden, Tillæg B. Sp. 1101, Aargangen for 1902—03. Der findes der en Skrivelse fra Justitsministeriet af 18. Februar 1902 til Finansudvalget, hvori der stilles Forslag om Forandringen af Raamosegaard til en Sindssygeanstalt for de 40 Kvinder, som ikke kunde faa Plads paa Aarhus Sindssygeanstalt. I Skrivelsen staaar der udtrykkelig: „Ministeriet, der har forhandlet med Overlægen for Sindssygeanstalten saavel som med det kongelige Sundhedskollegium, maa af Hensyn til den overhaandtagende Pladsmangel paa Statens Sindssygeanstalter, specielt Aarhus, anbefale, at denne Anstalt oprettes“. Naar der nu her i Ministeriets Skrivelse staaar, at han først har forhandlet med Sundhedskollegiet, og der i Sundhedskollegiets Klage

staaar, at han ikke har forhandlet med dem om disse Sindssygeanstalter, ganske i Strid med § 23 i den kongelige Instruks, som har Lovskraft, og der netop henvises til Fattiggaardene Raamosegaard og Dalstrupgaard, har det stor Interesse for Finansudvalget at faa Sagen oplyst. Det er altsaa nu oplyst, at Ministeren har Ret, da han skrev til Finansudvalget, at han havde forhandlet med Sundhedskollegiet, inden Raamosegaard blev indrettet til Sindssygeasyl, og at Kollegiets Klage altsaa er forkert. Det er her Sundhedskollegiet, der gik i Vandet, ligesom det gik i Levertrannen.

Med Hensyn til Flakkebjerg og Forstander Mortensen tænker jeg, at der vil komme yderligere Forhandlinger mellem 2den og 3die Behandling, saa at Spørgsmaalet maaske kan blive løst paa en for alle tilfredsstillende Maade, hvad jeg meget ønsker og skal bidrage mit til. Jeg lovede sidst, at jeg vilde være med til at virke for, at vi ikke blot her, men paa alle vore Anstalter kunne faa et saa godt Forhold, som vi overhovedet kunne faa det.

K. M. Klausen: Jeg ønsker overfor den ærede Ordfører at udtale, at den Forhandling, der nu har været ført her om Sundhedskollegiets Klage til Kongen, dog er kommen meget overraskende for de andre Medlemmer af Finansudvalget. Det forekommer mig at være et meget svagt Tilknytningspunkt, det, som Ordføreren anfører, at der som Ændringsforslag er opført en lille Bevilling paa 600 Kr. til en Læge i Aarhus for at føre Tilsyn med et Par Anstalter i Aarhus Omegn. Der var ingen, der kunde tænke, at dette lille Ændringsforslag skulde give Anledning til en saa vidtgaaende Forhandling som den, der nu er ført. Naar en saadan Forhandling alligevel kommer i Stand, staa vi andre Medlemmer af Finansudvalget paa Forhaand ganske afvæbnede, da vi ikke paa staaende Fod kunne tage Del deri. Hvis vi havde haft mindste Anelse om, at en saadan Debat skulde rejses, havde det naturligtvis været vor Pligt at søge at skaffe det Materiale, der var nødvendigt for at tage Del i Forhandlingen. Jeg har ikke noget Øjeblik tænkt mig, at den ærede Formand vilde have tilladt, at man ud fra et saadant lille Ændringsforslag kom til at tale om de Tab, danske Landbrugere have lidt ved Stivsygen, og meget andet. Jeg vil haabe, at Ordførerne for det ledende Parti i Fremtiden, naar en saadan Forhandling skal føres, ville nævne Sagen i Fi-